

Warszawa, dnia 18 grudnia 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 641/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: p.o. protokolanta sądowego Katarzyna Pawelec

po rozpoznaniu dnia 18 grudnia 2017 r.

sprawy R. C. syna J. i G., ur. (...) w P.

oskarżonego o przestępstwa z art. 157 § 1 kk, art. 216 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 1 marca 2017 r. sygn. akt III K 296/15

zaskarżony wyrok uchyla i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 101 § 2 kk i art. 102 kk postępowanie karne przeciwko oskarżonemu R. C. umarza; kosztami procesu w sprawie obciąża oskarżyciela prywatnego J. K..

VI Ka 641/17

UZASADNIENIE

R. C. został oskarżony o to, że:

I. dnia 18 kwietnia 2011 roku w W., dokonał pobicia oskarżyciela prywatnego- J. K. powodując uszkodzenia ciała w postaci otarć naskórka na głowie, klatce piersiowej i obu kończynach górnych, oraz urazu V-go palca prawej ręki i kręgosłupa szyjnego, co spowodowało rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni, tj. o czyn z art. 157 § 1 kk,

II. dnia 18 kwietnia 2011 roku w W., znieważył oskarżyciela prywatnego- J. K., wypowiadając pod jego adresem słowa powszechnie uznane za obelżywe, tj. o czyn z art. 216 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 1 marca 2017 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi -Północ w Warszawie w sprawie o sygn. akt III K 296/15:

1. w ramach zarzucanego mu w pkt I czynu uznał R. C. za winnego tego, że w dniu 18 kwietnia 2011 r. w W. spowodował uszkodzenie ciała J. K. w postaci otarć naskórka na klatce piersiowej, barku i obu kończynach górnych co spowodowało rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni tj. czynu z art. 157 § 2 k.k. i na podstawie art. 59 kk odstąpił od wymierzenia mu kary;
2. oskarżonego R. C. uznał za winnego zarzucanego mu w pkt 2 czynu i na podstawie art. 216 § 3 kk odstąpił od wymierzenia mu kary;
3. na podstawie art. 43a § 1 kk w związku z czynem zarzucanym oskarżonemu w pkt I zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 100 zł;

4. na podstawie art. 628 pkt 1 kpk w zw. z art. 631 § 1 kpk zasądził od oskarżonego R. C. na rzecz oskarżyciela prywatnego J. K. kwotę 1500 zł;

5. na podstawie art. 626 § 1 kpk i art. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego R. C. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 60 złotych.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego. W oparciu o art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 2 i 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- mający wpływ na wynik sprawy naruszenie art. 7 kpk poprzez:

1. uznanie zeznań pokrzywdzonego J. K. za wiarygodnych w zakresie jakim w/w podał, iż został on zaatakowany przez oskarżonego w skutek czego miał doznać obrażeń objętych wyrokiem, podczas gdy zeznał, że ze 100 % pewnością został on uderzony przez A. N. (1), co miało mieć miejsce w zaułku przedmiotowego miejsca, wobec czego brak jest w materiale dowodowym sprawy kategorięcznych, stanowczych i jednoznacznych dowodów pozwalających stwierdzić sprawstwo oskarżonego z art. 157 § 2 kk,

2. uznanie zeznań pokrzywdzonego J. K. za wiarygodnych w zakresie jakim w/w wskazał, iż przedmiotowych obrażeń doznał w następstwie uderzeń pochodzących od oskarżonego, w tym miał w ich skutek doznać krwawień w wielu miejscach, podczas gdy okoliczność ta nie znajduje potwierdzenie m.in. w depozycjach bezstronnego świadka policjanta P. O., który podał, iż po przybyciu na miejsce zdarzenia nie widział śladów krwi na ciele w/w, a nadto powyższe nie znajduje także odzwierciedlenia w znajdującej się w aktach sprawy obdukcji lekarskiej,

3. uznanie zeznań pokrzywdzonego za wiarygodnych w zakresie jakim podał on, że jako pierwszy został obrażony przez oskarżonego poprzez określenie go słowem „pedofil” i tym samym odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w w/w zakresie w których zaprzeczał takiemu zdarzeniu, podczas gdy z materiału dowodowego sprawy wynika, iż oskarżyciel prywatny jest osobą konfliktogenną, żyjącą w złych relacjach z osobami prowadzącymi punkty handlowe w przedmiotowym miejscu, w tym z oskarżonym, co winno skutkować dokonaniem oceny jego zeznań z daleko posuniętą ostrożnością odnośnie ich wiarygodności, czego Sąd Rejonowy zaniechał.

- w następstwie naruszenia w/w przepisów postępowania zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych sprawy, poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż oskarżony swoim zachowaniem miał wypełnić znamiona czynów z art. 157 § 2 i 216 § 1 kk, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego sprawy winna prowadzić do odmiennego wniosku.

Wskazując na powyższe uchybienia Sądu Rejonowego na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 kpk skarżący wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Wniesiona apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, jednak z uwagi na przedawnienie karalności czynów oskarżonego zaskarżony wyrok należało uchylić i postępowanie umorzyć. Analizując zaskarżone orzeczenie przez pryzmat zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska obrońcy, że wyrok został wydany z naruszeniem przepisów prawa procesowego wskutek czego błędnie ustalono stan faktyczny. Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, wyjaśnił na rozprawie wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, całość tych okoliczności wnikliwie i wszechstronnie rozważył, uwzględniając przy tym zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz wyprowadził trafny wniosek, iż wprawdzie oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, to jednak zasługuje na odstąpienie od wymierzenia mu kary ze względu na motyw działania- oskarżony stanął w obronie innej osoby- oraz retorsję ze strony pokrzywdzonego, który także użył przemocy i słów obraźliwych wobec oskarżonego. Natomiast w chwili wyrokowania przez Sąd Rejonowy nie upłynął jeszcze termin przedawnienia karalności tych czynów.

W ocenie Sądu Okręgowego brak jakichkolwiek podstaw do uniewinnienia oskarżonego od zarzucanych mu czynów. Wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na danie im wiary w całości, a jedynie w części, bowiem pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadka M. L. oraz nagraniem przebiegu zdarzenia. Zeznania świadka M. D. potwierdzają, że pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym doszło do szarpaniny, oskarżony odciągał pokrzywdzonego, który machał rękami jakby się zabierał do bicia. Świadek K. Z. widział jak nawiązała się bijatyka i oskarżony dostał w twarz pięścią od pokrzywdzonego. Natomiast świadek M. L. zeznał, że to oskarżony atakował, a pokrzywdzony próbował się jedynie bronić, co potwierdza nagranie z tego zdarzenia zarejestrowane na płycie CD przez pokrzywdzonego. Nie budzi również wątpliwości, że wskutek tego zdarzenia to pokrzywdzony doznał obrażeń ciała. Natomiast oskarżony R. C. nie udokumentował żadnych obrażeń ciała, które miał doznać wskutek uderzeń otrzymanych od pokrzywdzonego.

Zeznania świadków E. W., N. Ś. i P. K. nie wnoszą nic istotnego do sprawy, bowiem świadkowie nie byli obecni podczas zdarzenia. Świadek P. K. widział jak już po zdarzeniu obie strony miały poszarpane ubrania i porwane koszule. Świadek E. W. widziała u oskarżonego zaczerwioną twarz, brodę i szyję oraz porwaną koszulę. Świadek N. Ś. słyszał tylko o starciu pomiędzy stronami.

Wbrew twierdzeniom obrońcy pokrzywdzony J. K. wskazał w jaki sposób był atakowany przez oskarżonego R. C. i w które części ciała został uderzony przez A. N. (1). Z zeznań pokrzywdzonego wynika jednoznacznie, iż oskarżony uderzył go rękoma w twarz i klatkę piersiową. Natomiast z tyłu głowy uderzał go A. N. (1).

Wobec takiego opisu działań oskarżonego i świadka A. N. (1) oraz na podstawie opinii lekarskich biegłego K. L. i specjalisty medycyny sądowej M. O., Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, które obrażenia ciała spowodował oskarżony. Zasadnie Sąd I instancji wyeliminował z opisu czynu otarcia naskórka na głowie, na karku, w okolicy łopatkowej oraz uraz palca V ręki prawej, a zatem te obrażenia ciała, co do których zachodzą wątpliwości czy powstały na skutek ciosów zadanych przez oskarżonego. Oskarżonemu zostały przypisane tylko te obrażenia ciała tj. otarcia naskórka na klatce piersiowej, barku i obu kończynach górnych, które zostały przez niego spowodowane na skutek zadania pokrzywdzonemu uderzeń i szarpania, co znalazło przecież potwierdzenie w zeznaniach naocznych świadków i nagraniu na płycie CD.

Skarżący wskazuje na sprzeczności pomiędzy zeznaniami pokrzywdzonego J. K. i świadka P. O. w zakresie doznanych przez pokrzywdzonego krwawień w wielu miejscach, czego świadek P. O. nie potwierdził, zeznając, iż uczestnicy zdarzenia nie mieli żadnych obrażeń na ciele. W ocenie Sądu Odwoławczego wskazane przez skarżącego sprzeczności mają jedynie charakter pozorny. Wskazać bowiem należy, iż opisane w opinii lekarskiej otarcia naskórka miały charakter powierzchowny i mogły zostać niedostrzeżone przez funkcjonariusza policji.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił w oparciu o zeznania pokrzywdzonego i świadków oraz na podstawie przedstawionego nagrania, że pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym doszło do wymiany ciosów, ale pierwszy zaatakował oskarżony, który włączył się do sprzeczki pomiędzy J. K. a A. N. (1) i w pewnym momencie ruszył na pokrzywdzonego łapiąc i szarpiąc go. W trakcie tego szarpania i wzajemnej wymiany ciosów, doszło też do wzajemnego znieważenia słowami obelżywymi, ale znowu pierwszym w tym zakresie był oskarżony, który nazwał pokrzywdzonego „pedofilem”. W odpowiedzi J. K. znieważył oskarżonego słowem powszechnie uznawanym za obraźliwe. W świetle tych dowodów nie ma znaczenia, iż świadkowie opisywali pokrzywdzonego jako osobę konfliktową, która pozostaje w złych relacjach z innymi osobami prowadzącymi punkty handlowe w tym pawilonie.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny, odniósł się do wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie i wskazał jakim dowodom dał wiarę i dlaczego, a swoje stanowisko w tym przedmiocie przekonywująco uzasadnił we wnikliwym i szczegółowym uzasadnieniu, które spełnia wymogi przewidziane w art. 424 §1 i 2 kpk. Okoliczność, że obrońca w apelacji nie zgadza się z tym stanowiskiem sądu pierwszej instancji nie oznacza, że nie jest ono zasadne, gdyż obrońca nie przedstawił w swojej apelacji żadnych argumentów, które mogłyby skutecznie zakwestionować prawidłowość rozumowania i wnioskowania tego sądu.

Sąd Rejonowy nie naruszył więc przepisu postępowania, tj. art. 7 kpk wobec poprawnie dokonanej swobodnej oceny dowodów.

Sąd Okręgowy uchylił jednak zaskarżony wyrok, gdyż w sprawie zaistniała negatywna przesłanka procesowa w postaci przedawnienia karalności czynów zarzuconych oskarżonemu. W przedmiotowej sprawie pokrzywdzonym znana była osoba sprawcy, więc termin przedawnienia wynikający z art. 101 § 2 kk wynosił rok. Do popełnienia czynów doszło w dniu 18.04.2011r., a oskarżyciel prywatny złożył prywatny akt oskarżenia w dniu 09.02.2012r., zatem termin jednego roku od kiedy pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy przestępstwa do momentu wszczęcia postępowania karnego, został dotrzymany. Zgodnie z art. 102 kk termin przedawnienia wskazany w art. 101 § 2 kk wydłuża się o 5 lat, jeżeli w terminie roku zostało wszczęte postępowanie przeciwko osobie i dlatego przedawnienie karalności czynów zarzuconych oskarżonemu nastąpiło 18 kwietnia 2017 r.

Uwzględniając powyższe okoliczności Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu, a na podstawie art. 632 pkt 1 kpk kosztami procesu obciążył oskarżyciela prywatnego. Wprawdzie art. 632a kpk stanowi, że w wyjątkowych wypadkach, w razie umorzenia postępowania, sąd może orzec, że koszty procesu w sprawach z oskarżenia prywatnego ponosi w całości lub w części oskarżony lub Skarb Państwa, jednak w niniejszej sprawie brak jest przesłanek do takiego rozstrzygnięcia. Oskarżony w żaden sposób nie przyczynił się do przedłużenia postępowania w tej sprawie, a długotrwałość postępowania wynikała z uchylecia poprzedniego wyroku skazującego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela prywatnego. Zasada jest, że w razie umorzenia postępowania w sprawach z oskarżenia prywatnego koszty procesu ponosi oskarżyciel prywatny.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w wyroku.